

Embolica que fa fort

Mes i mig després del NO en el referèndum sobre el pre-acord del conveni, els sindicats majoritaris de banca, segueixen sense digerir la desfeta. Els sindicats nacionalistes, i CNT, proposen alternatives i preparen mobilitzacions. Mentrestant, Rafael Termes, amb la mirada posada en el rellotge del 1992, espera.

F. Sala

Justo Fernández no oblidarà mai aquell 4 de febrer, quan les urnes van cantar, a mitjanit, que els treballadors que ell deia representar feien una solemne botifarra a les més de 60 reunions, 25 mesos de negociacions i centenars de declaracions que el líder de la UGT s'havia treballat. Aquest home, que alhora que venia una imatge de *dur i revolucionari* viatjava a Londres per visitar Ruiz Mateos, començava a ensumar que la seva estrella s'apagava.

Dos anys abans, el seu sindicat havia llançat una forta ofensiva contra la política negociadora de CC.OO. i al primer referèndum propiciat per aquesta central. Aquesta actitud costà al sindicat socialista l'hegemonia en les eleccions sindicals d'aquest i situà CC.OO. com la central de *la negocia-*

ció. Mesos després, Justo Fernández canviava d'opinió i es passava al carro de la negociació. Tot s'ha de dir, una negociació que continuava pràcticament allà on era, amb la diferència que ara es demanava el sí dels representants.

Era una operació arriscada, però era també —o així ho semblava— jugar a cavall guanyador. Els sindicats que reclamaven el sí sumaven el 80% dels 160.000 treballadors del sector; els bancaris estaven cansats després de dos anys sense conveni i de mobilitzacions com les de juny, que no els havien col·locat en millor situació. En darrer terme quedava la premsa. Editorials i articles que, atorgant-se el sentit de l'opinió pública, demanaven el sí com a consecució lògica del procés de modernització i racionalització del país. La inèrcia faria la resta.

Encara avui la perplexitat plana da-

munt la seu dels sindicats majoritaris. Ni tan sols Maria Jesús Paredes, que ha hagut d'admetre que bona part dels seus afiliats votaren el no —o que inclús la federació catalana el demanà

Després de més de vint mesos d'inacabables negociacions, els treballadors de banca ens hem negat de forma clara a acceptar el conveni de permuta proposat per la patronal A.E.B. i els sindicats majoritaris. Els treballadors de banca hem dit que no perquè la proposta que se'ns ofería era senzillament inacceptable, perquè, a diferència de com ha informat la premsa abans i després del referèndum, no és el canvi de jornada —canvi mal resolt. La pèrdua de les pensions, la mobilitat funcional i d'altres qüestions com aquestes, que encara que no han tingut transcendència pública, han pesat també a l'hora de la votació, mentre el pre-acord ha estat mal negociat amb un redactat ambigu que deixava moltes coses en mans de la patronal.

Els sindicats que propugnaven el sí tenien en principi tots els avantatges per aconseguir el seu propòsit, «patronal, mitjans de comunicació, majoria d'afiliats, cansament dels treba-

lladors», però en un sector que de fa temps està sotmès a una reconversió encoberta, amb l'amenaça real de les fusions bancàries, és exigible com a mínim una claredat d'objectius, i un control dels canvis, i no el xec en blanc que ens proposava el pre-acord.

La sorpresa, en sortir el no, va ser superada ràpidament per la reacció irracional dels que havien convocat la consulta i l'havien perduda, al tractar poc menys que de subnormals els que no vam fer costat a la seva proposta. La CNT, que no creu que el fet que els treballadors defensin els seus interessos sigui una qüestió de subnormalitat ni d'anar en contra del progrés, ha denunciat sempre de manera coherent que per ser forts enfront de la patronal és necessari negociar de manera unitària una plataforma que no sigui mai com

aquesta de permuta.

Els sindicats majoritaris no volen entendre que aquest es el missatge que els treballadors els hem fet arribar i s'excusen amb raons com que aquest és l'únic conveni possible.

Una plataforma que planteja una jornada de les 7,45 a les 15,30 hores amb dissabtes lliures, deixar l'actual redactat de les pensions tal com està, incloent-hi els nous ingressats després del conveni del 80, recuperació dels augments salarials amb els IPC dels anys 86, 87 i 88 de forma mixta, una reclassificació de categories no traumàtica i controlada sindicalment, 26 dies laborables de vacances i la inclusió dins del redactat del conveni de les recomanacions sobre la implantació de noves tecnologies a efectes de salut laboral. Aquesta plataforma és negociable, nosaltres l'estem oferint

¿Què passa a la banca?

Joan Juncadella Salas*

públicament—, ha fet marxa enrere. Les posicions —salvant petites modificacions— són encara les mateixes. Si de cas, la novetat aportada pels sindicats que demanaven el sí ha estat

la de plantejar un conveni d'eficàcia limitada. És a dir, que només afecti aquells treballadors que així ho desitgin. Aquesta proposta insòlita corre el risc d'afeblir encara més la migrada

com a eina de treball a les assemblees de treballadors, oberta a noves aportacions.

L'hem oferta també als majoritaris per discutir-la, però ha estat impossible: ens han ignorat amb una prepotència com a mínim il·lògica en què acaba de fracassar de la manera que ells ho han fet. Tanmateix, continuem entossudits a defensar el pre-acord rebutjat democràticament pels treballadors, i han arribat a proposar a la patronal l'aplicació «d'eficàcia limitada», un precedent gravíssim per a tots aquells que estiguen negociant convenis en aquest país. Per tot això, la CNT considera que per una qüestió de dignitat i d'ètica amb qui els va votar a les eleccions sindicals del 86, amb un programa que no tenia res a veure amb el pre-acord que ara se'ls vol imposar per la força, el més correcte seria la dimissió de l'actual taula negociadora. □

**Secretari de la Federació de Catalunya de la CNT.*

Les pròximes setmanes seran decisives per al sector, però també transcendents per al futur del sindicalisme de classe.

implantació del sindicalisme a la banca privada. Però, sobretot, posa els pèls de punta a Rafael Termes, que veu com l'hora fatídica del 1992 s'acosta i la situació es va deteriorant.

Per la seva banda, els sindicats que demanaren el no en el referèndum han estat molt més cauts en les seves actuacions. I si bé admeten que no poden fer seva la victòria del no, consideren que, si més no, han estat els responsables de la reflexió que ha portat els bancaris a votar negativament. De moment, però, es preparen per al contraatac, al costat de les mobilitzacions que pensen endegar, han elaborat una plataforma prou diferent a la del pre-acord. Així, mentre es recuperen tradicions com la de l'augment salarial lineal —a sumar al 8,7% que es demana pels dos anys transcorreguts— milloren substancialment el tema de les pensions. Pel que fa a l'horari, la seva proposta apunta cap a una homologació amb el de Banco de Espana. Això és: de les 7,45 a les 15,30.

Les pròximes setmanes prometen ser, doncs, decisives per al sector. Però també transcendents per al futur del sindicalisme de classe a l'estat, justament en l'àrea dels serveis on totes les previsions assenyalen que aquest té encara prou de futur. □

